

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 84/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w P., wyrok z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>Z uwagi na złożenie wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 23 czerwca 2021 r. w sprawie II AKa 84/21 wyłącznie przez obrońcę oskarżonego A. S. (1), niniejsze uzasadnienie zostanie ograniczone do zarzutów podniesionych w apelacji tego obrońcy (art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 422 § 2 k.p.k.).</p> <p>APELACJA OBROŃCY OSKARŻONEGO A. S. (1)</p> <p>1. obraza przepisów prawa materialnego, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności naruszenie prawa materialnego art. 158 §</p>
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>Niezasadność dotyczy wszystkich zarzutów</p>

3 k.k. poprzez niewłaściwą wykładnię wskazanego przepisu, uznanie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa wskazanego w dyspozycji tego artykułu, podczas gdy zachowanie oskarżonego nie wypełniało znamion tego czynu zabronionego, w szczególności wobec braku wypełnienia jego znamion.

2. rażące naruszenie przepisów postępowania karnego, mające wpływ na treść orzeczenia:

a. art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez orzeczenie rażąco niewspółmiernej kary (...)lat pozbawienia wolności wobec oskarżonego, uwzględnienie jedynie okoliczności obciążających, przy jednoczesnym

pominięciu
okoliczności
łagodzących
wymiar kary w
postaci
przyznania się
oskarżonego do
pobicia,
szczegółowego
opisu przebiegu
zdarzenia,
samodzielnego
zgłoszenia się
na komisariat
Policji celem
złożenia
wyjaśnień w
sprawie,
współpracy z
Policją,
prokuraturą,
wzorowej
postawy podczas
całego
postępowania,
ujawnienia
istotnych
okoliczności
postępowania,

b. rażące
naruszenie art.
7 k.p.k., art.
4 k.p.k. mające
wpływ na treść
orzeczenia
poprzez
przyjęcie
przekraczającą
swobodną ocenę
dowodów, że
dowody
ujawnione na
etapie
postępowania
przed Sądem I
instancji
pozwalają na
uznanie, iż
oskarżony

działał wspólnie i w porozumieniu z M. B. oraz miał świadomość przebiegu całego zdarzenia, pomimo że opuścił miejsce zdarzenia znacznie wcześniej i nie miał wpływu na dalsze zachowanie M. B.,

c. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegający na błędnym uznaniu, że oskarżony miał świadomość, że swoim czynem doprowadził do śmierci pokrzywdzonego lub spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

d. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Przed przystąpieniem do omówienia poszczególnych zarzutów należy zauważyć, iż skarżąca, mimo iż formułuje z jednej strony zarzut obrazy prawa materialnego, tj. obrazy przepisu art. 158 § 3 k.k. oraz obrazy prawa procesowego, tj. art. 7, 4 i 5 § 2 k.p.k. a z drugiej strony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w rzeczywistości co do zasady stawia zaskarżonemu wyrokowi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych o charakterze dowolności, mający prowadzić do niesłusznego ustalenia przez Sąd I instancji, iż oskarżony A. S. (1) wraz z M. B. dopuścili</p>	

się przestępstwa polegającego na wzięciu udziału w pobiciu K. P., w wyniku to którego pobicia pokrzywdzony zmarł. Apelująca bowiem zarzuca Sądowi I instancji dokonanie błędnej, bo dowolnej oceny zebranych w tej sprawie dowodów, zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego S., starając się w ten sposób przekonać, iż oskarżony nie działał w zamiarze pozbawienia życia pokrzywdzonego. Należy jednak przypomnieć, iż zarzut błędu "dowolności", a taki został w rzeczywistości sformułowany w apelacji, jest jednak tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości

logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego a nie tylko ograniczenia się do własnej oceny tego materiału (por. wyrok SN z 20.02.1975 r., II K 355/74, OSNPG 1975, nr 9, poz. 84; wyrok SN z 22.01.1975 r., I Kr 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58). Trzeba przy tym wyraźnie podkreślić, iż zarzut obrazu prawa materialnego odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu można postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją.

Jeżeli bowiem nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, na podstawie których sąd dokonał kwalifikacji prawnej czynu, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach faktycznych, a jego następstwem wadliwa kwalifikacja prawna. Dlatego też w takiej sytuacji skarżący powinien postawić tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i wskazać, że mógł mieć on wpływ na treść wyroku właśnie co do kwalifikacji prawnej czynu (por. wyrok SN z 23.07.1974 r., V KR 212/74, OSNKW 1974/12, poz. 233; postanowienia SN: z 2.12.2008 r., III KK 230/08, LEX nr 491425; z 20.11.2008 r., V KK 158/08, OSNwSK 2008, poz. 2340; z 15.02.2007 r., IV KK 234/06, OSNwSK 2007,

poz. 438; z 25.07.2005 r., V KK 61/05, OSNwSK 2005, poz. 1412). To zaś właśnie tłumaczy, dlaczego tenże zarzut z punktu 1 w rzeczywistości traktowany jest w niniejszym postępowaniu jako integralna część zarzutów stawianych w punkcie 2 lit. b, c oraz d. Zapoznając się bowiem już z treścią uzasadnienia apelacji zauważa się, iż apelująca neguje, by oskarżony S. w trakcie zdarzenia zachowywał się w taki sposób, jak to ustala Sąd I instancji, podnosząc, iż, cyt.: „nie można przyjąć, że oskarżony działał z zamiarem narażenia pokrzywdzonego na powstanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu czy śmierci” (str. 4 apelacji) i że celem oskarżonego było jedynie pobicie

pokrzywdzonego
(str. 6 apelacji).
Tym samym
apelująca stara
się przekonać, iż
przyjęcie przez
Sąd I instancji
wobec
oskarżonego
kwalifikacji
prawnej
przypisanego
oskarżonemu
przestępstwa z
art. 158 §
3 k.k. było
wynikiem, cyt.:
„przekroczenia
granic
swobodnej
oceny dowodów
wyrażającym się
w daniu wiary
dowodom
nieprzekonywującym
przy
jednoczesnym
braku innych
obciążających
oskarżonego
dowodów a także
w oparciu się na
faktach w istocie
nieudowodnionych”
(str. 7 apelacji). To
więc w sposób
oczywisty
tłumaczy,
dlaczego
postawione w
w/w punktach
apelacji zarzuty
należy traktować
jako jeden zarzut
błędu w
ustaleniach
faktycznych.

Mając na
uwadze takie

właśnie
ukształtowanie
przez skarżącą
zarzutów w
pierwszej
kolejności Sąd
odwoławczy
odniesienie się
łącznie do
zarzutów
postawionych w
punktach 1 oraz
2 lit. b, c, d a na
koniec odniesie
się do zarzutu
z punktu 2 lit.
a dotyczącego
wymierzonej
oskarżonemu
kary, choć i
ten zarzut jest
zintegrowany z
zarzutami
poprzednimi.

**Ad. 1, Ad. 2 lit.
b, c, d.**

Należy
przypomnieć, iż
stypizowany w
art. 158 § 1
k.k. występki
ma charakter
materialny w
tym znaczeniu,
że jako skutek
dla tego typu
przestępstwa
należy traktować
już samo
narażenie
pokrzywdzonego
na uszczerbek
na zdrowiu w
rozumieniu art.
157 § 1 k.k.
lub narażenie go
na dalej idące
niebezpieczeństwo,

tj. uszczerbku wskazanego w art. 156 § 1 k.k. lub nawet utraty życia. Stąd też dla przypisania sprawcy popełnienia przez niego przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. wymagane jest ustalenie jego udziału w pobiciu o niebezpiecznym charakterze powodującym stan realnego, bezpośredniego zagrożenia wystąpienia skutków wymienionych w tym przepisie (patrz: wyrok SN z dnia 7 stycznia 2008 r., IV KK 342/07, LEX nr 346567; por. także postanowienie SN z dnia 28 grudnia 2001 r., V KKN 336/00, LEX nr 51624). Mając na uwadze konstrukcję tego czynu, świadcząca o odpowiedzialności zbiorowej uczestników takiego pobicia (co najmniej dwóch osób biorących w pobiciu co najmniej innej

osoby)
przyjmuje się, iż
sprawca
odpowiada na
podstawie
przepisu art. 158
k.k. niezależnie
od tego, czy
to właśnie jego
zachowanie
stanowi o
niebezpieczeństwie
dla życia lub
zdrowia oraz
czy można mu
przypisać np.
zadanie
uderzenia
powodującego
uszczerbek na
zdrowiu lub
utrata życia
(por.: Zoll [w:]
Wróbel, Zoll
II/1, s. 387;
Królikowski [w:]
Królikowski,
Zawłocki,
Szczególna I,
s. 330–331;
postanowienie
SN z dnia
7.06.2017 r., III
KK 89/17, LEX
nr 2329444;
wyrok Sądu
Apel. we
Wrocławiu z
dnia 13.04.2017
r., II AKa
61/17, LEX nr
2317708). W
orzecznictwie
wskazuje się,
że udziałem
w bójce lub
pobicie może
być każda forma
świadomego
współdziałania

uczestników pobicia, a w jej ramach również każdy środek użyty do ataku na inną osobę (inne osoby), jeżeli wspólne działanie powoduje narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku wskazanego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 k.k. (por. np. wyrok Sądu Apel. w Białymstoku z dnia 08.07.2014 r., II AKa 126/14, LEX nr 1496354). Do przypisania sprawcy udziału w pobiciu nie jest konieczne udowodnienie, że zadał on pokrzywdzonemu lub pokrzywdzonym cios w postaci uderzenia, kopnięcia itp., a wystarczające jest świadome połączenie działania jednego ze sprawców z działaniem drugiego człowieka lub większej grupy osób przeciwko

innemu
człowiekowi lub
grupie osób.
Sprawcy
odpowiadają
niezależnie od
tego, czy można
ustalić, który z
nich
spowodował
konkretne
następstwa, ale
pod warunkiem
że każdy z
nich możliwość
nastąpienia ich
przewidywał
albo mógł i
powinien był
przewidzieć
(wyrok Sądu
Apel. w
Krakowie z dnia
29.06.2010 r., II
AKa 69/10, KZS
2010/9, poz.
28, podobnie
postanowienie
SN z dnia
11.01.2017 r., IV
KK 285/16, LEX
nr 2254801).
Należy przy tym
zauważyć, iż
przepis art. 158
k.k.
kwalifikowany
skutkiem w
postaci ciężkiego
uszkodzenia
ciała lub
ciężkiego
rozstroju
zdrowia
człowieka (§
2) względnie
następstwem w
postaci śmierci
człowieka (§ 3)
ma zastosowanie

do każdego uczestnika zajścia tylko wtedy, gdy nie można ustalić, kto z biorących udział w bójce lub pobiciu wywołał ten skutek. W przypadku ustalenia takiego sprawcy, on ponosi indywidualną odpowiedzialność za skutek będący następstwem kwalifikującym udział w bójce czy pobiciu, a pozostali jego uczestnicy ponoszą odpowiedzialność za typ kwalifikowany umyślnego udziału w bójce lub pobiciu, jeżeli mogli przewidzieć następstwo w postaci ciężkiego uszkodzenia ciała lub ciężkiego rozstroju zdrowia albo spowodowania śmierci człowieka (patrz: wyrok SN z dnia 12.11.1981 r., II KR 289/81, LEX nr 17397; por. także wyrok Sądu Apel. w Katowicach z dnia 04.07.2017

r., II AKa
147/17, LEX
nr 2382778).

Podsumowując
te rozważania
podkreślić więc
należy, iż do
uznania
sprawstwa
przestępstwa z
art. 158 § 3 k.k.
wystarczy, by
skutek w postaci
śmierci, będący
następstwem
pobicia, musiał
być z nim
powiązany
przyczynowo, w
tym sensie, że
uszczerbek na
zdrowiu ofiary
jest
następstwem
zajścia jako
pewnej całości,
i to zajścia
charakteryzującego
się cechami
określonymi w
art. 158 §
1 k.k. Mówiąc
więc inaczej, i
odwołując się
do treści art.
9 § 3 k.k.,
który do tego
przestępstwa ma
tutaj
zastosowanie,
określone w
przepisie art.
158 § 3 k.k.
następstwo w
postaci śmierci,
czy w przypadku
art. 158 § 2
k.k. "ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu", nie

jest skutkiem indywidualnego działania sprawcy, bowiem między jego działaniem a śmiercią człowieka może nawet nie istnieć związek przyczynowy, a mimo to zachodzi odpowiedzialność na gruncie tego przepisu, o ile tylko sprawca następstwo to przewidywał lub mógł przewidzieć (patrz: postanowienie SN z dnia 28.07.2010 r., II KK 27/10, LEX nr 619606).

Sąd I instancji, dokonując ustaleń faktycznych a następnie odnosząc te ustalenia do działania każdego z oskarżonych, w tym A. S. (1), kierując się powyższymi wskazaniem w zakresie rozumienia istoty przestępstwa zarówno stypizowanego w art. 158 § 1 k.k., jak i w art. 158

§ 3 k.k. doszedł do trafnego wniosku, iż zarówno A. S. (1), jak i M. B., odpowiadają w tej sprawie za przestępstwo będące przedmiotem postawionego w akcie oskarżenia zarzutu (sekcja 3 formularza uzasadnienia zaskarżonego wyroku – str. 16-17).

Należy podkreślić, iż Sąd Okręgowy przeprowadził na rozprawie wyczerpujące postępowanie dowodowe i w oparciu o konkretne dowody ustalił stan faktyczny w zakresie zachowania się zarówno obu oskarżonych, jak i pokrzywdzonego w ramach wspólnej libacji alkoholowej i w oparciu o ocenę tych dowodów, przede wszystkim wyjaśnienia obu oskarżonych a także pośrednio zeznania świadków, którzy o

przebiegu
zdarzenia
wiedzieli z
przekazu
oskarżonych,
doszedł do
logicznych i
jednoznacznych
wniosków w
zakresie
sprawstwa i
winy każdego
z oskarżonych
w popełnieniu
przypisanego
przestępstwa,
popełnionego
wspólnie i w
porozumieniu
wobec
pokrzywdzonego.
Należy przy tym
zauważyć, iż
to porozumienie
miało charakter
dorozumiany a
nie wcześniej
ustalony a które
to ukształtowało
się w trakcie
samego
zdarzenia.
Ustalenia
faktyczne
znalazły pełny
wyraz w sekcji
1 formularza
uzasadnienia na
stronach 2-4,
gdzie Sąd I
instancji wskazał
również na
dowody,
stanowiące
podstawę tych
ustaleń, przy
czym Sąd I
instancji w sekcji
2 uzasadnienia
podał

wnikliwej ocenie te dowody, w tym te, którym dał wiarę (podsekcja 2.1. na str. 5-14) i te, którym tej wiary odmówił bądź uznał za nieistotne (podsekcja 2.2. na str. 14-15), wyciągając z tej oceny logiczne wnioski, mające właśnie wyraz w dokonanych ustaleniach faktycznych.

Nie powtarzając szczegółowo tych ustaleń, bowiem są one jasne, logiczne i nie zawierają w sobie żadnych sprzeczności, należy zauważyć, iż obaj oskarżeni co do zasady przyznali się do winy, jedynie wzajemnie obciążali się zachowaniami, które w ocenie każdego z nich były na tyle intensywne, że mogły doprowadzić do obrażeń pokrzywdzonego skutkującymi jego śmiercią.

M. B. w swoich pierwotnych wyjaśnieniach z

dnia (...) r.
(k. 130-135)
wskazał, iż samo
zdarzenie miało
początek od
kłótni A. S. (1)
z K. P., w
której to kłótni
S. był bardzo
agresywny.
Najpierw się
obaj szarpali,
potem S. zaczął
bić
pokrzywdzonego,
uderzał go z
pięści w twarz, w
głowę, „trzaskał
go po twarzy”.
W. w trakcie
tego zdarzenia
pokrzywdzony
próbował się
bronić, ale mu to
nie wychodziło.
B. wskazał, iż
S. uderzył P.
wiele razy i
jednocześnie
sam przyznał,
iż z jednej
strony próbował
ich odciągnąć, a
z drugiej strony
przyłączył się do
ataków S. i sam
zaczął uderzać
na zmianę obu,
w tym także
P., uderzając
go co najmniej
dwukrotnie w
twarz.
Oskarżony B. w
tych
wyjaśnieniach
minimalizuje
swoją rolę w
zdarzeniu,
twierdząc

jednak, że kolega swoim zachowaniem, tj. wielokrotnym biciem pokrzywdzonego po twarzy wręcz go zmasakrował do tego stopnia, iż było widać, że K. P. zaczął pluć krwią i leciała mu krew z nosa. B. przyznał, że widząc, co się dzieje z pokrzywdzonym postanowili go jeszcze przytomnego wynieść z domu i wyciągnęli go na dwór, po czym zanieśli do szopki, gdzie go zostawili, przykrywając szmatami. Oskarżony przyznał, iż w tym czasie pokrzywdzony jeszcze żył i cały czas pluł krwią. Abstrahując od wyjaśnień, z których ma wynikać, iż oskarżony B. uderzył pokrzywdzonego zaledwie dwa razy i to jeszcze delikatnie z otwartej ręki podkreślić trzeba, iż jednocześnie z wyjaśnień tych wynika, iż

oskarżony B. miał świadomość tego, w jakim zdarzeniu uczestniczył, skoro rano powiedział A. D., że, cyt.: „chyba kogoś zabiliśmy”, co także powtórzył swojej matce (k. 134). Oskarżony B. jednocześnie poinformował A. S. (1), że mają „trupa” i że trzeba coś z tym zrobić, zaś S., gdy przyjechał na miejsce zobaczył, że faktycznie P. nie żyje i powiedział, że już coś wymyśli, by pozbyć się zwłok (k. 134), jednak, co się okazało, A. S. (1) zawiadomił o zdarzeniu miejscową Policję, która później pojawiła się w miejscu zamieszkania B. i zatrzymała oskarżonego B. i jego matkę. Analizując już te wyjaśnienia wskazać należy, iż oskarżony B. doskonale wiedział, w jakim uczestniczył

zdarzeniu, bijąc
razem z A. S. (1)
pokrzywdzonego.
Oskarżony ten
bowiem widział
intensywność
uderzeń ze
strony S. po
głowie
pokrzywdzonego
a mimo to sam
do tego bicia się
przyłączył. Miał
świadomość, iż
pokrzywdzony w
trakcie
zdarzenia doznał
poważnych
obrażeń ciała,
skoro widział
tak wiele krwi
i widział, jak
pokrzywdzony
pluje krwią,
krew leciała
mu z nosa,
że charczał on
krwią. Nie ulega
więc
wątpliwości, iż
oskarżony B., jak
i S. wiedzieli, jaki
był intensywny
ich wspólny
sposób
zachowania się
wobec
pokrzywdzonego.
Natomiast przy
braku apelacji na
niekorzyść obu
oskarżonych Sąd
odwoławczy nie
mógł poczynić
surowszych
ustaleń w
zakresie
świadomości i
zamiarów obu
oskarżonych,

jeżeli uwzględni się fakt, iż obaj pozostawili tak ciężko rannego pokrzywdzonego w szopce, po przykryciu go starymi ubraniami, nie wzywając przy tym pomocy lekarskiej. Natomiast takie ich zachowanie świadczy o świadomości każdego z nich z powagi obrażeń, jakich w trakcie tego pobicia doznał pokrzywdzony, co znów wskazuje na brak refleksji każdego z nich, by udzielić pokrzywdzonemu pomocy. Przy czym właśnie z tych wyjaśnień B. jasno wynika, iż do tego stanu pokrzywdzonego oni obaj doprowadzili swoim wspólnym działaniem, polegającym na zadawaniu intensywnych ciosów pokrzywdzonemu. Tak samo należy ocenić kolejne wyjaśnienia oskarżonego ze śledztwa, z uwagi na ich

tożsamość w treści (k. 137-138, 669-670).

Na rozprawie oskarżony B. wprawdzie podtrzymał swoje wyjaśnienia ze śledztwa, ale jednocześnie zaprzeczył, by chociaż raz uderzył kogokolwiek, w tym pokrzywdzonego (k. 984-985). W tym zakresie, w którym oskarżony nie przyznawał się do uderzenia pokrzywdzonego nie można mu dać wiary, gdyż nie dość, że wyjaśnienia te są sprzeczne z jego wcześniejszymi twierdzeniami, to nadto są one sprzeczne z twierdzeniami świadków, z których jasno wynika, iż oskarżony B. miał świadomość, iż wspólnie ze S. doprowadzili do śmierci pokrzywdzonego (że go zabili - przyp. SA) i oskarżony nie potrafił logicznie

wyjaśnić zmiany swoich twierdzeń w tym zakresie i praktycznie, poprzez odmowę udzielania odpowiedzi na pytania oskarżony nie chciał, by dalej drążyć okoliczności, jakie doprowadziły do śmieci pokrzywdzonego. Jednocześnie oskarżony miał świadomość, iż stan pokrzywdzonego po tym pobiciu jest bardzo ciężki, twierdząc, iż jak go wynosili z domu, to jeszcze żył, gdyż był przytomny, ale już nie było z nim kontaktu.

Zapoznając się znów z wyjaśnieniami A. S. (1) należy zauważyć, iż ten oskarżony całą winę przerzuca na oskarżonego B.. Podczas swoich pierwotnych wyjaśnień z (...) r., kiedy to dobrowolnie (za namową swojej babci) udał się na

Policję, przyznał się do wzięcia udziału w pobiciu K. P., ale nie przyznał się do jego zabicia (k. 140-146). Oskarżony S. przyznał, iż miał pretensje do P., że oszukał go na pieniądzach, które dał mu na kupno alkoholu. Oskarżony S. wskazał też, iż w czasie spożywania alkoholu M. B. stawał się coraz bardziej agresywny, co znów znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach A. B., która przyznała, iż syn po spożyciu alkoholu stawał się bardziej agresywny w zachowaniu, co zresztą doprowadziło do jego kłótni z matką w czasie, gdy ona jeszcze przebywała w mieszkaniu. Oskarżony S. przyznał, iż doszło do kłótni między nim a P., która została zapoczątkowana uderzeniem go przez P. butelką w głowę a wynikała ona z nieporozumień

dotyczących
spożywania
alkoholu i
pomijania go
przez
pokrzywdzonego
przy nalewaniu
alkoholu do
kieliszków. S.
przyznał, iż
uderzył wtedy
pokrzywdzonego
z pięści ze 3-4
razy w twarz w
lewą stronę a w
trakcie dalszego
spożywania
alkoholu znów
między nim a
pokrzywdzonym
doszło do scysji,
w trakcie której
uderzył go
najpierw z
otwartej ręki w
twarz a potem
dał
pokrzywdzonemu
całą serię ciosów
z pięści w głowę,
tak że trzy razy
w każdą stronę
jego głowy w
okolicę
policzków i oczu
(k. 143), co
znajduje odbicie
w powyższych
wyjaśnieniach
M. B.. Po
chwilowej
przewie, gdy już
widoczne było,
iż oskarżony jest
cały we krwi a
pokrzywdzonemu
leciała krew
z nosa, w
trakcie dalszego
spożywania

alkoholu znów między nim a P. doszło do nieporozumienia w związku z pominięciem go przez pokrzywdzonego podczas rozlewania alkoholu. Wypominając pokrzywdzonemu jego wcześniejsze zachowanie uderzył pokrzywdzonego w twarz z tzw. „liścia” a potem dostał pokrzywdzony od niego całą serię ciosów pięścią w twarz, uderzając go dalej jeszcze ze trzy razy pięścią w głowę, w twarz i to tak mocno, że poleciała mu mocno krew (k. 143), co także znajduje odbicie w wyjaśnieniach M. B., który widział zadawanie tak wielu ciosów przez S., twierdząc wręcz, że S. „zmasakrował” pokrzywdzonego. Jednak z dalszych wyjaśnień S. jasno wynika, iż w trakcie zadawania tych

ciosów do
działania
podburzał go B.,
prowokując do
agresji i jego,
i P. i w
trakcie wymiany
zdań, B. został
sprowokowany
przez P. groźbą
zawiadomienia
na Policję o
miejscu jego
przebywania w
związku z jego
poszukiwaniami
do innej sprawy,
co doprowadziło
znow do agresji
B., który
doskoczył do P.
i zadał mu
szereg ciosów z
pięści w twarz a
gdy go ściągnął
z łóżka na
podłogę, kopał
go wielokrotnie
po tułowiu i
głowie, po
którym to
pobiciu P. leciała
krew z nosa i
gdzieś z buzi.
Jednocześnie
oskarżony S.
zaprzeczył, by w
tym momencie
zadawał
pokrzywdzonemu
jakikolwiek
uderzenia (k.
143-144). Nie
ulega
wątpliwości, iż
wyjaśnienia te w
części zasługują
na wiarę co do
zachowania się
B., gdyż znajdują

one odbicie
w świadomości
oskarżonego B.,
iż to oni
obaj swoim
zachowaniem
dotyczącym
wspólnego bicia
pokrzywdzonego
doprowadzili go
do jego śmierci.
To zaś
wyjaśnienie
oskarżonego B.,
które znajduje
odbicie w
relacjach
świadców,
wskazuje
ewidentnie na
to, iż to obaj
w taki właśnie
sposób, jaki
wynika z relacji
procesowej A. S.
(1) zachowywali
się w trakcie
jednego
zdarzenia
względem
pokrzywdzonego
P.. Oskarżony S.
więc, starając się
w tym ostatnim
akcie przemocy
stosowanej
wobec
pokrzywdzonego,
zbagatelizować
znaczenie
swojego
zachowania,
sugerował, iż
w czasie, gdy
miałoby dojść
do obrażeń ciała
pokrzywdzonego,
które
doprowadziły do
jego śmierci,

on już nie uczestniczył w dalszym zadawaniu ciosów. Jednak, mając na uwadze tę postawę nieprawdziwie brzmią dalsze zapewnienia oskarżonego S., iż wynieśli na dwór przytomnego pokrzywdzonego, posadzili go przy ścianie domu i że w tym czasie B. w ogóle nie interesował się pokrzywdzonym, co miałoby świadczyć, że S. interesował się pokrzywdzonym (k. 144). Tym wyjaśnieniom znów nie można dać wiary, gdyż nie dość, że są one sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego B., to nadto właśnie pierwotne wyjaśnienia B. znajdują odbicie w oględzinach miejsca zdarzenia, z których wynika nie tylko miejsce ujawnienia zwłok pokrzywdzonego, jak i ich przykrycie starymi ubraniami, to nadto wynikają

z nich ślady przemieszczania (ciągnięcia) pokrzywdzonego od wejścia do domu do szopki, w której ujawniono zwłoki (k. 10-12, 86-92), co także znajduje potwierdzenie w zeznaniach policjantów T. G. (k. 275-276, 1052-1053), M. M. (k. 267-268, 1053-1054), B. K. (k. 270-271, 1054-1055), A. S. (2) (k. 296-298, 1112-1113), D. L. (k. 290-291, 1193).

Taka sprzeczna wewnętrznie, jak i z zeznaniami innych osób obronna postawa oskarżonego A. S. (1) wynika z dalszych dowodów.

Już z dalszych wyjaśnień oskarżonego A. S. (1) z k. 144-145 wynika, iż oskarżony ten wiedział dokładnie, co się działo w mieszkaniu B., mówiąc do matki B., iż „K. dostał po mordzie”. Jednocześnie z

tych wyjaśnień wynika, iż obaj, tj. on z M. B. pobili pokrzywdzonego a jedynie nie dowierzał, że P. nie żyje. Dopiero, jak przyjechał do B., to naocznie się o tym przekonał.

Oskarżony podobnie wyjaśnił przed prokuratorem (k. 148-149). Tu także przyznał się do pobicia K. P., ale zaprzeczył, by spowodował jego śmierć, gdyż jak wychodził z domu B., to on jeszcze żył i nie wie, co działo się po jego wyjściu. Oskarżony przyznał też, gdy następnego dnia zobaczył u B. martwego pokrzywdzonego, to o zdarzeniu opowiedział babci i zgłosił się na Policję.

Należy zauważyć, iż oskarżony w tych wyjaśnieniach nie neguje ani swojego, ani B. sprawstwa co do udziału w pobiciu

pokrzywdzonego,
czemu należy
dać wiarę.
Natomiast
oskarżony
przyjmuje tu
postawę
obronną przed
przypisaniem
mu dokonania
pozbawienia
życia P. a więc
w rzeczywistości
stara się
wykazać, iż nie
miał zamiaru
pozbawienia go
życia. Jednak
trzeba
podkreślić, iż
A. S. (1) nie
jest zarzucane
dokonanie
zbrodni
zabójstwa a
jedynie udział w
takim zdarzeniu,
jak pobicie
pokrzywdzonego,
którego
skutkiem jest
śmierć pobitego.
Tak właśnie
należy
odczytywać jego
wyjaśnienia z
rozprawy, kiedy
to oskarżony
przyznał się do
pobicia, ale już
nie przyznał się
do
spowodowania
śmierci
pokrzywdzonego,
podtrzymując
swoje
wyjaśnienia ze
śledztwa (k.
985-986).

Oskarżony w tych wyjaśnieniach próbuje przerzucić całkowitą odpowiedzialność za śmierć K. P. na M. B.. Jednak, jak już wspomniano wyżej, oskarżonemu nikt nie zarzuca popełnienia celowego pozbawienia życia pokrzywdzonego, natomiast wyjaśnienia te stoją w sprzeczności nie tylko z wyjaśnieniami M. B., o czym już wyżej wspomniano, ale i innymi dowodami.

A. B. w swoich pierwotnych wyjaśnieniach z dnia (...) r. przyznała, iż jak jej syn wypije alkoholu, to wariuje i staje się agresywny (k. 153), co pozostaje w zgodzie z wyjaśnieniami A. S. (1). Oskarżona A. B. wskazała, iż już następnego dnia rano dowiedziała się

od A. D., iż M. powiedział mu, że, cyt.: „pójdzie siedzieć za głowę”, co dla niej było równoznaczne z tym, że kogoś zabił (k. 153). Natomiast jak rano miała już kontakt z synem, to ten przyznał jej, że zabił K. P. i pokazał jej jego zwłoki w szopce, które przykryte były szmatami, dodając, że zrobił to z A. (k. 154). Te nieprzemyślane jeszcze przez oskarżoną wyjaśnienia, złożone krótko po zatrzymaniu, uznać należy za wiarygodne, gdyż dotyczą one jej osoby najbliższej. Poza tym zostały one złożone na gorąco, po niespodziewanym zatrzymaniu przez Policję, co także zresztą dotyczy osoby M. B.. Nie ulega więc w ich świetle wątpliwości fakt, iż to obaj oskarżeni doprowadzili swoim agresywnym, poprzez pobicie,

zachowaniem do śmierci K. P.. „Na gorąco” po zatrzymaniu, A. B. nie miała powodów, by nieprawdzie podawać powyższe fakty, tym bardziej, iż co do zasady wynikają one przecież z ocenionych wyżej wyjaśnień każdego z oskarżonych. Natomiast nie można zapominać, iż A. S. (1), udając się na Policję, miał już czas na pewne przemyślenia co do podania własnej wersji wydarzeń, tym bardziej, iż wcześniej już na ten temat rozmawiał z dziadkiem i babcią i jego postawa ewidentnie wskazuje na próbę obrony przed samym zarzutem spowodowania śmierci K. P.. Tak samo należy ocenić wyjaśnienia A. B. z rozprawy, kiedy potwierdziła powyższe twierdzenia (k.

986-988).

Oskarżona

podała, iż syn
 wskazał jej
 miejsce w
 szopce, gdzie
 znajdowały się
 zwłoki

pokrzywdzonego,
 co znów

potwierdza

prawdomówność

M. B. w zakresie
 umieszczenia

rannego K. P.

razem z A.

S. (1) w tej

szopce, co także

znajduje

odzwierciedlenie

w deklaracjach

A. S. (1)

na temat

załatwienia

samochodu do

przewiezienia i

potem ukrycia

zwłok.

Należy znów

zauważyć, iż

wynikające z

powyższej oceny

dowodów

wspólne pobicie

przez

oskarżonych K.

P. znajduje

odbicie w

zeznaniach

babci A. E. L.-O..

Świadek ta

bowiem

pierwotnie

zeznała, iż wnuk

powiedział jej o

tym zdarzeniu,

w tym, że

uderzeniem

butelką w głowę

wnuka
zainicjował to
zdarzenie
pokrzywdzony i
że ostatecznie
wnuk i drugi
znajomy (M. B.)
bili trzeciego
mężczyznę (k.
13-15), co
potwierdziła na
rozprawie (k.
990-991). Ta
okoliczność
tylko potwierdza
fakt, iż to obaj
oskarżeni bili
w sposób przez
nich wskazany
pokrzywdzonego,
co także przecież
znajduje oparcie
w relacji M. B.
opowiedzianej
jego matce a
co wynika z
wyjaśnień A.
B. Wprawdzie
z zeznań tych
wynika, iż A.
S. (1), jak
odchodził z
miejsca
zdarzenia, to
widział jeszcze
żyjącego
pokrzywdzonego
a jak następnego
dnia dowiedział
się, że on
nie żyje, to
był tym faktem
załamany,
jednak ta
okoliczność w
żaden sposób
nie neguje
dokonanych
przez Sąd
Okręgowy

ustaleń
faktycznych.

Wyżej bowiem
wykazano, iż
relacja
oskarżonego S.,
by zostawił
siedzącego przy
ścianie domu
pokrzywdzonego
nie zasługuje na
wiarę.

Co istotne,
drugim w
kolejności do
wysłuchania
relacji A. S. (1)
ze zdarzenia był
jego dziadek M.
O., który co
do zasady zeznał
jak E. O., ale
jemu wnuk miał
już powiedzieć,
iż on tylko kilka
razy uderzył ręką
pokrzywdzonego
a to ten drugi
(M. B. – przyp.
SA) tamtego co
zmarł kopał,
zaprzeczając
przy tym, by on
(A. S. (1) –
przyp. SA) zabił
pokrzywdzonego
(k. 17-20), co
należy już ocenić
jak wyjaśnienia
oskarżonego,
gdyż nie tylko są
one sprzeczne z
relacją
przedstawioną
„na gorąco”
babci, to nadto
świadczą one już
o obranej przez
oskarżonego

linii obrony, którą następnie prezentował w toku śledztwa, co już świadczy o przemyślanym sposobie składania tych wyjaśnień. W tożsamy sposób należy ocenić zeznania policjantów T. G. (k. 275-276, 1052-1053) i M. M. (k. 267-268, 1053-1054), którym po przyjeździe na Komisariat przyznał się, iż dzień wcześniej razem z M. B. pobili kolegę i że ten człowiek nie żyje, co znajduje pełne odbicie w w/w wiarygodnych dowodach, natomiast nieprawdziwe są relacje oskarżonego S., iż odchodząc z miejsca zdarzenia M. B. miał go zapewniać, że wezwie do rannego kolegi pogotowie, gdyż ten element, który nie znajduje żadnego odzwierciedlenia w wiarygodnym materiale dowodowym

stanowi już
obraną przez
oskarżonego
linię obrony,
z której ma
wynikać fakt,
iż to nie on
poprzez swoje
ciosy
doprowadził do
śmierci
pokrzywdzonego.
Zresztą należy
tylko nadmienić,
iż w
rzeczywistości
oskarżony S.
w ogóle nie
interesował się
losem ciężko
rannego
pokrzywdzonego,
skoro sam nie
starał się wezwać
żadnej pomocy
do
pokrzywdzonego
a do tego
po przyjeździe
do mieszkania
próbował zatrzeć
ślady krwi ze
swojego ubrania,
wkładając je
do wody. Ta
okoliczność zaś
tylko wspiera
wiarygodność
twierdzeń
oskarżonego B.,
iż obaj po
pobiciu K. P.
przeciągnęli go
jeszcze żywego
do szopki i
przykryli tam
starymi
ubraniami,
pozostawiając go
tam w

rzeczywistości
bez żadnej
pomocy.
Zeznania tych
policjantów
natomiast
potwierdzają
tylko powyższe
ustalenie, iż
oskarżony A. S.
(1) bał się, że
ktoś wrobi go
w zabójstwo, co
tylko pozwala
na zrozumienie
obranej przez
niego linii
obrony.

A. D. w swoich
zeznaniach
wskazywał, iż M.
B., będąc rano
roztrzęsionym,
zducerwowanym
do tego stopnia,
że trzęsły mu się
ręce, powiedział,
że, cyt.: „
odjebał głowę”,
co zrozumiał
jako zabicie
człowieka (k.
50-52, 1050),
co też znajduje
potwierdzenie w
zeznaniach A.
W. (2) (k.
47-48, 991-992),
z tym, że ten
ostatni świadek
wskazał, iż od
A. D. usłyszał,
iż chodziło tu o
pobicie
pokrzywdzonego,
co znów znajduje
odzwierciedlenie
w wyjaśnieniach
A. B. i

zeznaniach E. O.. W. wprost z zeznań A. W. (2) wynika, iż to oskarżony B. pobił (na śmierć – przyp. SA) K. P., jednak nie można zapominać tu również o zeznaniach A. K., pracującej w sklepie (...), z których jasno wynika, iż jak przyszli do sklepu obaj oskarżeni, to A. S. (1) był cały we krwi (a było to o 20.13, co znajduje odzwierciedlenie w zapisie monitoringu sklepowego z k. 289a, 533-536), tj. miał we krwi ręce, głowę, koszulkę i tu na jej zapytanie, co się stało a dokładniej mówiąc na zapytanie koleżanki, cyt.: „czy świnię zażynali” odpowiedział, cyt.: „że zajebali kolegę”, czy coś podobnego a w tym czasie M. B. był taki dziwny, jakby nieobecny a do tego miał krew na dłoniach i taką wytarganą, pobrudzoną

koszulkę (k. 246-247, 1109).
Druga z pracownic sklepu – N. K. – potwierdziła zeznania koleżanki a jedynie wskazała odmiennie od nich, iż oskarżony S. powiedział, że to on, cyt.: „kumpla zajebałem” (k. 213v, 1109-1110), co mogłoby świadczyć, iż to on osobiście zabił pokrzywdzonego. Jednak tak dosłownie tych ostatnich zeznań nie można tłumaczyć, jeżeli weźmie się pod uwagę całościową ocenę w/w dowodów, w tym zachowanie się obu oskarżonych w sklepie i ich wygląd w korelacji z ich wyjaśnieniami oraz informacjami przekazywanymi „na gorąco” innym osobom. Z tych bowiem dowodów wyłania się rzeczywisty obraz przebiegu zdarzenia, który,

jak wspomniano na wstępie, znajduje odbicie w prawidłowych ustaleniach faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji. Dodatkowo powyższe ustalenia znajdują wsparcie w ujawnieniu na odzieży i ciele obu oskarżonych śladów krwi pochodzącej od pokrzywdzonego i na ciele A. S. (1) powierzchownych obrażeń (k. 25-27, 37-40, 62-64, 68-70, 71-73, 481-520, 545-547, 554-562, 574-578).

Słusznie Sąd I instancji potraktował zeznania świadków wymienionych w podsekcji 2.2. na str. 15 uzasadnienia, jako nieistotne dla sprawy. Wprawdzie R. P. miał słyszeć w Areszcie Śledczym wypowiedzi A. S. (1) dotyczące przebiegu tego zdarzenia, tj. że

on sam pobił pokrzywdzonego a obciążał tym M. B. i jego matkę, jednak, abstrahując od faktu sposobu wprowadzenia tego świadka do sprawy (miał mówić M. B., że zna istotne fakty na temat przebiegu zdarzenia – k. 1179) świadek ten wskazuje na okoliczności zdarzenia, jakie w ogóle nie wynikają z żadnego wiarygodnego dowodu, w tym także wyjaśnień M. B. i A. S. (1), gdyż z nich ma wynikać, iż to tylko A. S. (1) „skopał” pokrzywdzonego, że z B. zanieśli pokrzywdzonego gdzieś w krzaki i że się tym przechwalał. Świadek przyznał, iż na ten temat, przebywając w celi, rozmawiał z M. B., prezentując za B. obraną przez niego już w toku rozprawy linię obrony i oceniając jednocześnie tę sytuację pod

kątem
świadomości
obu oskarżonych
(k. 1225-1127).
Słusznie więc
Sąd I instancji
nie oparł ustaleń
faktycznych na
podstawie tych
zeznań, gdyż
stanowiły one
jedynie odbicie
przyjętej w toku
rozprawy
nieprawdziwej
wersji przez
oskarżonego B.,
przy czym
zeznania te
również
zawierają fakty,
jakie nie
znajdują
żadnego odbicia
w wiarygodnym
materiale
dowodowym, w
tym choćby
z wyjaśnieniami
„bronionego”
przez świadka
M. B..

Nie ulega
wątpliwości, iż u
pokrzywdzonego
stwierdzono
rany tłuczone
w okolicy łuku
brwiowego
lewego, otarcia
naskórka w
okolicy czołowej,
złamanie kości
nosowych, ranę
tłuczoną u
nasady nosa,
rany tłuczone w
obrębie śluzówki
wargi dolnej i

górnej, otarcie
naskórka na
przedniej
powierzchni
klatki piersiowej
po stronie lewej,
co znów
doprowadziło do
nagłej
gwałtownej
śmierci
pokrzywdzonego
w wyniku
uduszenia w
następstwie
zaaspirowania
treści krwistej
do dróg
oddechowych
wskutek
doznanych
obrażeń w
obrębie
twarzoczaszki
(opinia biegłych
z dziedziny
medycyny
sądowej – k.
111-115,
444-445), przy
czym
pokrzywdzony
znajdował się w
chwili śmierci w
znacznym stanie
nietrzeźwości (k.
446).

Mając zaś taki
stan dowodowy
i poczynione na
jego podstawie
prawidłowe
ustalenia
faktyczne nie
sposób
zaaprobować
zarzutów
apelacyjnych, by
Sąd I instancji,

ustalając winę oskarżonego S. (jak i zresztą M. B.) dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych i by do ich działania zastosował błędną kwalifikację prawną przypisanego im przestępstwa. Należy przy tym zauważyć, iż apelująca myli zamiar pozbawienia życia człowieka z zamiarem wzięcia udziału w pobiciu, którego intensywność była na tyle duża, że w jego wyniku doszło do śmierci pobitego. Nikt przecież nie neguje, iż oskarżony S., przystępując do zatargu (najpierw solo a potem z udziałem M. B.) miał zamiar pozbawienia życia pokrzywdzonego, jak i miał zamiar narażenia go na powstanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu czy śmierci. Należy zauważyć, iż

samo zdarzenie,
podzielone na
kilka etapów,
miało złożony
przebieg, przy
czym dopiero z
biegiem czasu
następowała ze
strony obu
oskarżonych
eskalacja
przemocy. Mając
zaś na uwadze
już
intensywność
zadawania
ciosów w głowę
pokrzywdzonego,
zwłaszcza
okolicę twarzy
z pięści przez
A. S. (1) i
następnie także
przez M. B.,
który
przyłączając się
do tego bicia,
także kopał
pokrzywdzonego,
nie ulega
wątpliwości, iż
działając już
wspólnie każdy z
nich miał pełną
świadomość
(działał w
zamiarze
bezpośrednim),
iż w ten
sposób narażają
pokrzywdzonego
na skutki, o
których mowa w
art. 158 § 1 k.k.
Na ten zamiar
bezpośredni
pobicia wskazuje
zresztą trafnie
sama apelująca
na str. 6 apelacji,

co przejawia się w stwierdzeniu, iż „A. S. (1) chciał jedynie pobić pokrzywdzonego, taki był jego cel”, tyle że, przyzwalając na dołączenie się do bicia oskarżonego B., ten cel już realizował się w popełnieniu przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. Nie ulega wątpliwości, iż zachowanie się bijących było wysoce drastyczne, o czym przecież świadczą wzajemne relacje obu oskarżonych. W trakcie tego bicia pojawiła się u pokrzywdzonego krew na twarzy, jednak to nie skłoniło ich do zaprzestania dalszego ataku pokrzywdzonego. To bowiem trwało dopóki w rzeczywistości pokrzywdzony nie stracił przytomności a do tego z jego ust i nosa leciała krew i obaj oskarżeni słyszeli, jak pokrzywdzony charczał i widzieli, jak

pluł tą krwią.
Oskarżeni, w
tym A. S. (1)
zdawali sobie
doskonale
sprawę z
sytuacji, do
jakiej
doprowadzili
swoim
wielokrotnym
biciem i
kopaniem,
zwłaszcza w
tak ważką i
jednocześnie
czułą na wszelkie
urazy część ciała
jaką jest głowa,
iż każdy z nich
mógł
przewidywać, iż
wskutek ich
wspólnego
działania nastąpi
śmierć
pokrzywdzonego.
Podkreślić przy
tym należy,
iż przewidywany
skutek w postaci
śmierci objęty
jest już
nieumyślnością
każdego z
oskarżonych a
tym samym
o jakimkolwiek
zamiarze
pozbawienia
życia
pokrzywdzonego
mowy być nie
może.

Powyższe więc
zachowanie obu
oskarżonych
zostało słusznie
zakwalifikowane

jako przestępstwo z art. 158 § 3 k.k., co zresztą Sąd I instancji trafnie wyjaśnił w sekcji 3 formularza uzasadnienia na str. 16. W tych zaś okolicznościach zdarzenia nie są zrozumiałe dywagacje obrońcy na temat braku uzgodnionego wcześniej sposobu działania, planu co do przebiegu zdarzenia. Gdyby bowiem przyjąć taki sposób rozumowania apelującej, mając przecież wówczas na uwadze porzucenie ciężko rannego pokrzywdzonego w szopie i przykryciu go do tego szmatami, to należałoby rozważyć przyjęcie zupełnie odmiennej, znacznie surowszej kwalifikacji prawnej działania oskarżonego, jako umyślnego przestępstwa przeciwko życiu,

co przy braku
apelacji na
niekorzyść
oskarżonego nie
może mieć w
niniejszym
postępowaniu
odwoławczym
miejsca.

Apelująca,
odnosząc się
do działania
wspólnie i w
porozumieniu
zdaje się
zapominać, iż w
sprawie
niniejszej mamy
do czynienia
z przestępstwem
pobicia, które
miało dokładnie
przebieg, jaki
został ustalony
przez Sąd I
instancji. To
wspólne
działanie
oskarżonych
nastąpiło w
sposób
dorozumiany w
chwili, gdy do
bijących się
wzajemnie A. S.
(1) i K. P., czy
też zadawania P.
ciosów przez A.
S. (1) przyłączył
się M. B. i kiedy
obaj oskarżeni
akceptowali
swoje działania
względem
pokrzywdzonego,
co przecież
wynika z samej
istoty pobicia.
Nie ma przy tym
w przypadku

tego przestępstwa znaczenia który z oskarżonych i jakich dokonał obrażeń u pokrzywdzonego, co wynika z przytoczonych wyżej rozważań na temat istoty tego przestępstwa. Żaden przecież z oskarżonych nie został skazany za przestępstwo umyślne spowodowania określonych obrażeń ciała u pokrzywdzonego, nie mówiąc o umyślnym pozbawieniu życia pokrzywdzonego.

Apelująca, próbując wykazać ten zarzut, odwołuje się do wyjaśnień A. S. (1), które nie zostały w tej sprawie uznane za wiarygodne, co również świadczy o niezasadności postawionego zarzutu.

Również o zasadności tego zarzutu nie świadczy fakt zgłoszenia się oskarżonego S. na komisariat Policji i złożenie

przez niego
wyjaśnień o
określonej
treści. Na
powyższe
bowiem
zwrócono już
wyżej uwagę
i należyce tę
postawę
oskarżonego
oceniono. Przy
czym nie ma
tu istotnego
znaczenia kto
komu
proponował
wywiezienie
zwłok.

Oczywistym jest,
iż przede
wszystkim tym
zainteresowany
był M. B., bo to
na jego posesji
znajdowały się
zwłoki
pokrzywdzonego,
co przecież w
żaden sposób
nie może mieć
wpływu na
poprawność
dokonanych
przez Sąd I
instancji ustaleń
faktycznych
odnośnie
popelnienia
przez obu
oskarżonych
przypisanego im
przestępstwa z
art. 158 § 3 k.k.

W powyższych
zaś
okolicznościach,
skoro Sąd I
instancji nie

dopuszczył się
błędnie w
ustaleniach
faktycznych,
skoro ocena
zebranych przez
ten Sąd
Okręgowy
dowodów
korzysta w pełni
z ochrony
przewidzianej w
art. 7 k.p.k.,
co zresztą wyżej
wykazano,
zwracając uwagę
na główne
aspekty dla
sprawy
wynikające z
poszczególnych
dowodów, to
brak jest
podstaw do
stawiania
zarzutów obrazy
art. 7 k.p.k., art.
4 k.p.k. i art.
5 § 2 k.p.k.,
jak i błędnego
przyjęcia do
czynu A. S.
(1) (i M.
B.) kwalifikacji
prawnej z art.
158 § 3 k.k.

Ad. 2 lit. a

Zarzut ten jest
niezrozumiały.

Należy
zauważyć, iż
skarżąca
skorelowała ten
zarzut z błędną
w jej ocenie
przyjętą przez
Sąd I instancji

kwalifikacją
prawną
przestępstwa.
Skarżąca
bowiem
podniosła, iż
błędna
kwalifikacja
prawną czynu z
art. 158 § 3
k.k., zamiast z
art. 157 § 1
k.k. miała wpływ
na wysokość
wymierzonej
kary (str. 8
apelacji).
Tymczasem Sąd
I instancji, jak
wyżej ustalono,
prawidłowo
przyjął
kwalifikację
prawną z art.
158 § 3 k.k.
a więc to ten
przepis stanowi
podstawę
wymierzenia
oskarżonemu
kary. Skoro zaś
przestępstwo to
zagrożone jest
karą
pozbawienia
wolności od roku
do 10 lat,
to wymierzonej
oskarżonemu
kary 6 lat
pozbawienia
wolności nie
można uznać
za nadmiernie
surową, choć
oczywiście nie
jest to również
kara łagodna.
Sąd I instancji
słusznie na

niekorzyść
oskarżonego
przyjął także
brutalne pobicie
swojego
znajomego,
którego
zarzewiem były
sprzeczki o
błahym
znaczeniu,
związane z
nierozliczeniem
się z pieniędzy za
alkohol i samym
sposobem
spożywania
(dzielenia)
alkoholu.
Również Sąd I
instancji słuszne
na niekorzyść
oskarżonego
przyjął działanie
w stanie
nietrzeźwości,
jak i wielokrotną
karalność
oskarżonego (k.
282-283,
465-466 – aż
pięciokrotna
karalność za
przestępstwa
różnego rodzaju
i notabene
oskarżony
świętował
dopiero co
opuszczenie
zakładu
karnego). Sąd I
instancji trafnie
także na
niekorzyść
oskarżonego
wziął pod uwagę
jego sposób
życia, zwłaszcza
związany z

nadużywaniem alkoholu.
Jedyną, tak podnoszoną przez skarżącą, okolicznością łagodzącą, jest częściowe przyznanie się oskarżonego do winy, jednak słusznie Sąd I instancji tejże okoliczności nie nadał szczególnego znaczenia pozytywnego, trafnie zauważając, iż wyjaśnienia obu oskarżonych, w tym ich postawa wobec brata pokrzywdzonego nie mogły zostać uznane za szczere, skoro wprawdzie oskarżeni wyrazili żal z powodu śmierci pokrzywdzonego, ale jednocześnie wzajemnie na siebie przierzucali odpowiedzialność (sekcja 4 formularza uzasadnienia – str. 18-19).

Sąd I instancji więc uwzględnił przy wymiarze kary wszystkie niezbędne okoliczności, ze zdecydowaną

przewagą
okoliczności
obciążających a
tym samym
orzeczona wobec
oskarżonego A.
S. (1), jak i
zresztą M. B.,
kara
pozbawienia
wolności w
wymiarze (...)lat
jest karą w
pełni adekwatną
do przypisanego
oskarżonemu
przestępstwa,
którego
skutkiem była
śmierć innego
człowieka i
odpowiada ona
zadość wszelkim
zasadom
określonym w
art. 53 k.k.,
czyniąc tę karę
sprawiedliwą. W
tych zaś
okolicznościach
nie może być tu
mowy, jak ujęła
to apelująca, o
obrazie przepisu
art. 438 pkt 4
k.p.k., który to
przepis statuuje
przecież zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary a nie
stanowi
podstawy
orzekania kary
przez Sąd I
instancji a tym
bardziej nie
może być mowy
o rażącej
niewspółmierności,

<p>wynikającej z tego przepisu, kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego A. S. (1).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji przestępstwa oskarżonego na art. 157 k.k. i zastosowanie względem oskarżonego kary łagodniejszego rodzaju w wysokości kary (...)lat pozbawienia wolności.</p> <p>2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>Niezasadność dotyczy obu wniosków.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Ad. 1.

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w proponowanym kształcie nie zasługuje na uwzględnienie a to z powodu niezasadności podniesionych w apelacji zarzutów, co znajduje uzasadnienie przy ustosunkowaniu się do nich.

Ad. 2.

Tym bardziej nie zasługuje na uwzględnienie wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Zresztą apelująca nie wskazała na żadne okoliczności, które uprawniałyby Sąd odwoławczy do wydania takiego orzeczenia na podstawie art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>Sąd Apelacyjny z urzędu (art. 440 k.p.k.) zwrócił uwagę na dopuszczenie się przez Sąd Okręgowy obrazy art. 46 § 2 k.k. w zw. z art. 49a k.p.k. (jak i samego art. 46 § 2 k.k.) przy orzekaniu w punkcie 8 zaskarżonego wyroku na podstawie przepisu art. 46 § 2 k.k. nawiązki w kwocie po (...)-zł zasądzonej od każdego z oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego A. P. (1).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Zgodnie z art. 46 § 1 k.k. w razie skazania sąd może orzec, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w</p>		

całości lub w części,
wyrządzonej przestępstwem szkody,
natomiast sąd ma obowiązek takiego orzeczenia na wniosek pokrzywdzonego lub innej uprawnionej osoby, np. prokuratora. W przypadku zamiaru uzyskania przez pokrzywdzonego odszkodowania w procesie karnym bądź też złożenia przez prokuratora wniosku o zasądzenie na tej podstawie od sprawcy szkody (oskarżonego) odszkodowania na rzecz pokrzywdzonego, stosowny wniosek, zgodnie z art. 49a k.p.k. powinien zostać złożony najpóźniej do zamknięcia przewodu sądowego na rozprawie głównej. Zapis ten oznacza, iż złożenie takiego wniosku po zamknięciu przewodu sądowego, o

którym stanowi przepis art. 405 k.p.k. jest bezskuteczne a tym samym nie obliguje sądu do wydania orzeczenia na podstawie art. 46 § 1 k.k. Podkreślić przy tym trzeba, iż termin określony w art. 49a k.p.k. jest prekluzyjny a więc nieprzekraczalny i nieprzywracalny (por. wyrok SN z dnia 28.07.2010 r., II KK 291/09, LEX nr 619628; wyrok Sądu Apel. w Krakowie z dnia 28.12.2012 r., II AKa 240/12, LEX nr 1246703; wyrok Sądu Apel. w Lublinie z dnia 20.09.2011 r., II AKa 175/11, LEX nr 1108588; wyrok Sądu Apel. w Katowicach z dnia 10.08.2018 r., II AKa 247/18, Prok. I Pr.-wkl. 2019/10/33).

Powyższe zasady odnoszą się także do orzekania nawiązki na

podstawie art. 46 § 2 k.k., która jest ściśle związana z wydaniem orzeczenia na podstawie art. 46 § 1 k.k., tyle, że orzeka się ją wtedy, jeżeli orzeczenie obowiązku określonego w paragrafie pierwszym jest znacznie utrudnione.

Tymczasem w toku niniejszego postępowania brat zmarłego pokrzywdzonego A. P. (2) w ogóle nie był zainteresowany wydaniem orzeczenia na podstawie art. 46 § 1 k.k. W toku śledztwa, jak i w toku rozprawy nie złożył w tym przedmiocie żadnego wniosku. Zresztą brat ten nie był zainteresowany udziałem w niniejszym postępowaniu (k. 983).

Prokurator, składając akt oskarżenia, takiego wniosku nie złożył. Również nie

uczynił tego do zamknięcia przewodu sądowego na żadnym z terminów rozprawy (rozprawa(...)) r. – k. 983-994, rozprawa (...) r. – k. 1049-1055, rozprawa (...) r. – k. 1108-1117, rozprawa (...) r. – k. 1192-1194, rozprawa (...)r. – k. 1224-1230).

Również taki wniosek w toku postępowania rozpoznawczego nie został złożony w formie pisemnej.

Prokurator dopiero w mowie końcowej, a więc po zamknięciu już przewodu sądowego, na rozprawie w dniu (...) r. wniósł o orzeczenie wobec oskarżonych obowiązku uiszczenia na rzecz A. P. (2) kwoty (...) zł tytułem nawiązki (k. 1229).

Powyższe więc oznacza, iż Sąd Okręgowy nie mógł, z uwagi na bezskuteczność

tego wniosku
prokuratora,
jako złożonego
po terminie,
orzec na
podstawie art.
46 § 1 k.k.
środka
kompensacyjnego
w stosunku do
tych
oskarżonych a
tym bardziej nie
mógł zasądzić
nawiązki na
podstawie art.
46 § 2 k.k.
W. Sąd I
instancji miał
uprawnienie, by
wydać takie
orzeczenie z
urzędu, jednak
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku Sąd I
instancji nawet
nie wskazał, czy
to orzeczenie
ma związek
z wnioskiem
prokuratora czy
nie (sekcja 4
formularza
uzasadnienia –
str. 19). Mając
na uwadze fakt
złożenia w
mowie końcowej
przez
prokuratora
takiego wniosku
należy w tym
przypadku
uznać, notabene
z korzyścią dla
oskarżonych, iż
Sąd I instancji,
wydając to
orzeczenie,

kierował się tym wnioskiem prokuratora, o czym także świadczy fakt orzeczenia nie tylko nawiązki (zamiast zadośćuczynienia), ale i jej wysokości. Skoro więc Sąd I instancji nie wydał tego orzeczenia z urzędu, to nie miał w tych okolicznościach podstaw do orzeczenia w stosunku do każdego z oskarżonych obowiązku uiszczenia zadośćuczynienia. Skoro zaś to uczynił, to dopuścił się rażącej obrazy prawa procesowego, wynikającej z treści art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 49a k.p.k., która to obraza świadczy o występowaniu rażącej niesprawiedliwości zaskarżonego wyroku w jego punkcie 8.

Poza tym o tej rażącej niesprawiedliwości zaskarżonego wyroku w

zakresie
orzeczenia tej
nawiązki
świadczy
oczywista obraza
samego art.
46 § 2
k.k. Abstrahując
już od tego,
iż orzeczenie
tej nawiązki
powinno być
wynikiem
złożenia we
właściwym
terminie przez
uprawniony
podmiot
wniosku o
orzeczenie
środka
kompensacyjnego
na podstawie
art. 46 § 1 k.k.,
to ponadto brak
jest podstaw
do orzeczenia
nawiązki na
podstawie art.
46 § 2 k.k.
w niniejszej
sprawie, bowiem
A. P. (2),
wprawdzie jest
osobą najbliższą
dla
pokrzywdzonego
K. P., który
zmarł w wyniku
popelnionego
przez
oskarżonych
przestępstwa,
ale jego sytuacja
życiowa wskutek
tej śmierci nie
uległa
znaczemu
pogorszeniu w
rozumieniu tego

przepisu. Należy bowiem zauważyć, co wynika z zeznań A. P. (2), iż z bratem w ogóle nie utrzymywał żadnych kontaktów, gdyż odciął się od tego (brata i jego znajomych) towarzystwa od ponad (...)lat, teraz sam ma rodzinę i unika kłopotów (k. 120-124, 988-989). To zaś oznacza, iż śmierć pokrzywdzonego, z którym A. P. (2) już od dłuższego czasu nie miał żadnego kontaktu a wcześniej te kontakty tylko przysparzały mu kłopotów w żaden sposób nie pogorszyła sytuacji życiowej A. P. (2) (a zwłaszcza ta sytuacja nie uległa „znacznemu pogorszeniu”), więc zasądzenie tej nawiązki nastąpiło w niezgodzie do wskazanej normy prawnej.

Powyższe więc wskazuje na konieczność

zmiany
zaskarżonego
wyroku z urzędu
w stosunku do
obu
oskarżonych, co
też Sąd
Apelacyjny
uczynił na
podstawie art.
440 k.p.k. w zw.
z art. 438 pkt
3 k.p.k. w zw. z
art. 437 § 1 i 2
k.p.k., uchylając
orzeczenie
zawarte w
punkcie 8
wydane na
podstawie art.
46 § 2 k.k. wobec
oskarżonych M.
B. i A. S. (1)
(jak w punkcie 1
wyroku).

5.
ZSTRZYCNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji

0.11.   Przedmiot
utrzymania   w
mocy

0.1 **Utrzymano**
w   mocy
zaskarżony
wyrok   w
zakresie winy
oskarżonego

**A. S. (1),
przyjętej co
do
przypisanego
mu czynu
kwalifikacji
prawnej i co
do orzeczonej
wobec tego
oskarżonego
kary (pkt 4),
co do
zaliczenia na
poczet tej
kary okresu
zatrzymania i
tymczasowego
aresztowania
(pkt 7), co
do zwrotu
oskarżonemu
dowodu
rzeczowego
(pkt 9) i co
do orzeczenia
o kosztach
sądowych
(pkt 15).**

Zwięźle o
powodach
utrzymania w
mocy

Utrzymanie w
mocy co do winy,
kwalifikacji
prawnej i kary
jest wynikiem
nieuwzględnienia
zarzutów
apelacyjnych
postawionych w
apelacji obrońcy
oskarżonego A.
S. (1). Zaliczenie
rzeczywistego
pozbawienia
wolności

oskarżonego S. na poczet orzeczonej wobec niego kary znajduje uzasadnienie w treści art. 63 § 1 k.k. i w protokole zatrzymania z k. 2. Zwrot dowodu rzeczowego jest uzasadniony faktem jego zbędności dla dalszego postępowania i zwrot został dokonany na rzecz osoby uprawnionej. Zwolnienie od kosztów sądowych i od opłaty jest uzasadnione wskazanymi w pkt 15 przepisami i nie było kwestionowane przez żadną ze stron.

**0.15.2.
Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

0.0.11.

Przedmiot i
zakres zmiany

0.0.1 Zmieniono
zaskarżony
wyrok w
przedmiocie
orzeczenia
wobec

oskarżonych na podstawie art. 46 § 2 k.k. nawiązki – pkt 8 poprzez uchylenie tego orzeczenia.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Powody tej zmiany zostały dokładnie opisane wyżej w punkcie 4.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiężle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	Mając na uwadze celowość wniesionej apelacji, która doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonych, kierując się z tego powodu względami słuszności a także mając na uwadze fakt, iż oskarżony nie pracuje, nie posiada stałych źródeł dochodów i jest zobligowany odbyć 6-letnią karę pozbawienia wolności, o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oraz o opłacie sądowej za to postępowanie orzeczono na	

podstawie art.
624 § 1 k.p.k.
oraz art. 17
ust. 1 ustawy z
dnia 23.06.1973
r. o opłatach
w sprawach
karnych (tekst
jednolity z 1983
r., Dz.U. Nr 49,
poz. 223 z późn.
zm.).

7. PODPIS

P. M. H. K.M. K.